

J. Díaz (UPC), P. Hell (Simon Fraser University), H. Lefman (Universität Bielefeld), A. Kostkocika (Novosibirsk University), J. Nešetřil (Charles University, Praga), A. Raspaud (Université de Bordeaux), V. Rodl (Atlanta University), E. Sopena (Université de Bordeaux), C. Thomassen (Lingby University) i X. Zhu (Taiwan University).

<http://www.crm.es/Graphs>

Workshop on Tutte Polynomials and Applications

Data i lloc: del 3 al 7 d'octubre de 2005 al CRM.

Coordinador: M. Noy (UPC)

Conferenciants: A. Sokal (New York University), D. Welsh (University of Oxford), R. Cori (Université de Bordeaux I) i J. Kung (University of North Texas).

<http://www.crm.es/TuttePolynomials>

Contribucions

La revista *Publicacions Matemàtiques* surt a la llista de l'ISI

L'ISI és una empresa privada nord-americana, que porta per nom Institute of Scientific Information i es dedica a mesurar l'impacte dels articles científics que es publiquen arreu fent un seguiment de les citacions que reben en altres revistes. Això permet, com se sap, ordenar les revistes científiques d'acord amb un indicador numèric anomenat factor d'impacte. La revista del Departament de Matemàtiques de la UAB, *Publicacions Matemàtiques*, ha aparegut per primer cop a la llista de revistes de matemàtiques de l'any 2002 a la posició 125 d'un total de 170. Malgrat l'escepticisme que en

molts de nosaltres generen els índexs d'impacte, cal assenyalar el fet positiu que *Publicacions Matemàtiques* hagi estat considerada com una revista a tenir en compte per una institució privada amb ànim de lucre, ja que això representa un altre reconeixement internacional de la feina que es fa a Catalunya en l'àmbit matemàtic. Convé, una vegada més, fer la reflexió que si la comunitat matemàtica catalana sumés esforços tindriem una revista d'alta qualitat que probablement figuraria a la llista de l'ISI en una posició considerablement millor.

Marcel Nicolau i Joan Verdera
UAB

Nous Estatuts de la RSME

Es varen aprovar fa uns mesos els nous estatuts de la Real Sociedad Española de Matemáticas (RSME). El sotassignant va presentar tres esmenes al projecte inicial, una de les quals va ser acceptada. L'esmena acceptada ho era a l'article 3, punt 9, que deia: «[...] son objetivos de la RSME [...] 9. [...] y coordinar la representación española en las comisiones científicas internacionales.»

L'esperit de la meva esmena va ser que convenia canviar la idea de coordinació per la de cooperació. Una de les raons és que la SCM ja exerceix una representació internacional espanyola, per exemple, a la European Mathemati-

cal Society i es pot donar el cas que no desitgi ser coordinada, malgrat que amb tota probabilitat sempre voldrà cooperar.

Crec que és interessant que es conegui la redacció final de l'article objecte d'una de les esmenes no acceptades. És l'article 3, punt 7, que ha quedat així: «[...] son objetivos de la RSME [...] 7. Organizar la Olimpiada Matemática en todas sus fases».

La meva esmena afegia una coma i seguia amb: «en colaboración con otras sociedades matemáticas del Estado.»

Entenc perfectament que la RSME vulgui organitzar les Olimpíades. El que em costa molt

més d'entendre és que no vulgui manifestar una voluntat explícita de cooperació que se li ha sol·licitat. Una possible explicació és que l'esforç cooperatiu ja s'havia fet a l'esmena anterior. L'article 3, punt 7 implica, en particular, que és un objectiu de la RSME organitzar cada any la fase catalana de les Olimpíades. També si la fase estatal de les Olimpíades es fes a Lleida la RSME té per objectiu organitzar-la. Si la fase internacional es fa a Tarragona o a Girona

també la RSME té per objectiu organitzar-la. Mirant els Estatuts de la SCM a mi no em consta que la SCM tingui cap objectiu relacionat amb les Olimpíades. Ja sé que hi ha socis de la SCM de diverses universitats que treballen entusiàsticament en la preparació dels participants, però potser caldria trobar una manera més institucional de deixar clar que la SCM té el dret i el deure d'organitzar les Olimpíades en el seu àmbit territorial d'actuació.

Joan Verdera
UAB

Investigadors francesos mobilitzats contra la política de recerca de l'Estat

El dia 7 de gener de 2004 es va difondre per internet una declaració, que portava per títol «Salvem la recerca», que havia recollit dos dies després el suport de 3.500 signatures. Entre els signants hi ha nombroses figures de la recerca francesa i centenars de caps d'unitat o d'equip. La iniciativa va sortir d'un nucli de biòlegs dels instituts Cochin, Curie i Pasteur de París i estava al marge de qualsevol consigna sindical. El detonant van ser les reduccions mai vistes de pressupost, tant ordinari com de contractació de nous investigadors, que han afectat el sistema de recerca francès durant l'any 2003. Els següents extractes de la declaració n'indiquen clarament el to i el contingut.

«Si els poders públics no mesuren la gravetat de la situació i, en particular, la desesperança dels més joves, que és el problema central dels nostres laboratoris, els directors d'unitats i d'equips sotasignats presentaran la seva dimissió col·lectiva de les seves funcions de direcció.»

«Malgrat el discurs oficial que afirma que la recerca és una prioritat nacional, el govern francès va pel camí de tancar la recerca pública.»

«A l'inici del segle XXI França necessita una recerca plena de vigor. Creure que es pot limitar la recerca a alguns eixos prioritaris per a la societat, és entrar en una lògica de subdesenvolupament. Estem assistint a un abandonament de la recerca fonamental per part de l'Estat. Aquesta política portarà irremediablement a un enfonsament de tota la recerca aplicada.»

Diversos articles apareguts a *Le Monde* el dia 11 de gener de 2004 es fan ressò de la notícia. Hi ha diversos gràfics que mostren el desavantatge de França en la carrera pel finançament de la recerca amb relació als líders

mundials, Japó, EUA i Alemanya. Per exemple, les dades del percentatge del PIB invertit en recerca durant l'any 2003 són: Japó 2,98; EUA 2,69; Alemanya 2,52; França 2,13; UE (Unió Europea) 1,93. El nombre d'investigadors per cada mil habitants actius són: Japó 9,72; EUA 8,66; Alemanya 6,45; França 6,2; UE 5,36.

Traduïm ara l'editorial que va publicar *Le Monde* sobre la qüestió el mateix dia.

Les promeses comprometen només aquells que hi creuen. Els investigadors francesos ja no es fien de les dels seus dirigents. Aquest divorci és preocupant. Al començament de la setmana, Jacques Chirac anunciava finalment «una nova llei d'orientació» destinada a donar «un nou impuls a l'esforç de recerca i desenvolupament, avui insuficient». Uns quants dies més tard una declaració electrònica recollia 3.500 signatures de científics. Mandarins i sense galons. I la llista no està tancada. Una acció que fa molt més por al govern que les modestes concentracions davant les seves dels organismes de la recerca. Avui, molts directors d'unitat o d'equip amenacen de dimitir de les seves funcions administratives si els poders públics no demostren, mitjançant crèdits i places suplementàries, que mesuren «la gravetat de la situació i, en particular, la desesperança dels més joves».

Aquesta crisi de confiança no és pas d'ahir. No és per casualitat que els signants de la declaració, que apellen a trobades nacionals de la recerca, prenen com a model el col·loqui de Caen de 1956. És aquell que va inspirar l'ambiciosa política de recerca conduïda pel general de Gaulle, convençut que s'hi jugava la *grandeur*, de França. És aquest esperit que ha permès el desenvolupament del Centre Nacional de la Recerca Científica (CNRS), del Comissariat de l'Energia Atòmica (CEA) i del Centre Nacional d'Estudis